

meneno je v dar Tamulii, izvoljeni prijateljici mogočniga Sultana, neizmerno bogatiga Selima. Petdeset odalisk, lepih mladih sužnih deklic, je v postrežbo nove gospodinje pripravljenih. O gromenju carigraškiga strelarstva pride prvi bajramski dan in Tamulija stopi v svoje novo domovje. Roža in limbar se skrivjeta pred njeno lepoto; naše pero omaga popisati jo.

O molitvi, gostovanju in prenašanju neskončnih daril steče tridanski praznik. Zadovoljnost, živo veselje in serčna radost se svetijo na obrazih cesarske deržine. Nenavadno bogato je to leto od Sultana obdarovana. Nar bogatejši, nar imenitniši med vsim pa očitno naš Lamprin. Razumi se, de je on cesarski ljubljnik. Od njegovih dragocenih daril je vse govorilo. Posebno od nekiga krasniga, z dragim kamnjem, zlatam in žlahtno kožuhovno obšitiga oblačila, ktero v znamenje cesarske milosti mu je Sultan zanaprej nositi ukazal. Govorilo se je clo, de mu je dovoljeno bilo, v Saraju brado imeti, kar po turški šegi nar večji, le dvema možama skazano čast pomeni.

Perviga dneva po praznikih pokliče Sultan veseliga Lamprina, prijazno ga nagovori in mu reče te besede: „Veliko sim ti namenil, tvoja mladost mi še ne da vsiga speljati. Za zdaj te v čast Kapidžibašeta povikšam, in te dam Tamulii za skrivniga ključarja. Slišal si, koliko jo cenim. Slišal si, de je zvezda mojiga življenja. Vari jo kakor jedro svojiga očesa!“ To pomenljivo izusti, ga prime za roko, in spremivši ga v gori popisano hišo, mu vse na tenko pové in naroči, kar njegovo prihodno službo tiče. Na vratih harema stoji Kizlaraga — dva megléna pogleda zadeneta krasno okinčaniga Lamprina.

Zdaj se Lamprinova čast in slava po celim Carigradu, po celi deržavi razglasi. Nihče več ne dvomi, de mu je vse doseči mogoče. Kdor želje ima, clo velikani turškiga cesarstva, clo poslanci ptujih kraljev se k njemu obračajo, kadar kaj naglo in gotovo od Sultana zadobiti hočejo. Več veljá njegova beseda, kakor naj umniši govorjenje imenitnih govorunov, kakor cele knjige gladko in lično spisanih prošinj. Vse se mu priklanja, vse prilizuje, vse v njemu prihodnjiga Nadvezirja, vsigamogočniga svetovavca v Saraju, viditi meni. Neizmerno bi bil obogatel, ko bi ga denár in bogastvo mikala bila.

Za vse to je naš Lamprin le malo serca imel. V prid svoje nove službe živo vžgan, in od cesarske milosti globoko ganjen, se neprejenljivo trudi, dolžnosti svojiga poklica na tenko spolniti. To mu je tem več na sercu, kér ga vedno nekako skrivno nagnenje v bližo izročene cesarske prijateljice tira. Večkrat se mu je zdelo, de bi vse svoje premoženje, vso svojo čast za eno besedico njenih ust brez prevdarka dati pripravljen bil. Tode le malokdaj se Tamulija iz skrivnih izb in stanic prikaže, in to malokdajno le med neštevilno družbo svojih urnih odalisk, po turški šegi v neprevidljive zagrinjala skrita. Zapovedi njene po eni ali drugi odaliski do Lamprina pridejo.

Takó se luna trikrat premeni. Nekiga poletniga večera sliši Lamprin, v svoje opravila zamišljen, na enkrat blizo sebe v materinskem jeziku pregovoriti: Zdravstvuj Ivan Jurjevič! Urno se oberne in Tamulijo pred sabo zagleda z razkritim

obrazam. Kdo popiše njegovo stermerje, njegovo osupnenje, kdo občutke njegoviga serca, kér v nar imenitniši lepóti cesarskiga harema lastno svojo sestro spozna? Kdo popiše, koliko in kaj sta si vse povedati imela? Enajst let se nista vidila, in ob času prisilene ločitve obá otroka bila. De sta v sercu veri svojih staršev zvesta, in zgoli čista kristjana ostala, mahomedanjskiga zakona le na videz, le po sili se poprijela, de do ničesar take žive želje nimata, kakor znebiti se takó sitniga moranja, ino te strašne imenitnosti, v ktero ju je čudna osoda zapledla, sta si na nagloma povedala, ter zgovorila se, de nju bližne zlahte živa duša zvediti ne sme, kér po šegi, v Saraju takrat vladajoči, takó bližni žlahtniki so brez odloga mogli ločeni biti. To sklenivši Tamulija krasno svoje lice zakrije, urno odide, in kakor lahka senčica v skrivne svoje izbe zgine.

(Dalje sledi.)

Štirje letni časi na en dan.

(Naznanilo našim vnukam.)

19. 20. 21. in 22. dan Velkitrava je krog in krog gróžno dežovalo; v več krajih je tudi snežilo! Na svetiga Rešniga Telesa dan smo imeli v Ljubljani dopoldan dež, sneg, točo, blisk in gromenje; popoldan pa je sonce prijetno sijálo. Tedaj so se ta dan spomlad, poletje, jesen in zima prijazno objéle. Čudno vreme!

Marnje.

Enkrat sta ponamerama veter in dež skupej zadéla. Le vari se, de ne padeš, reče memo gredé veter dežju; ti pa, de ti sape ne zmanjka, mu hitro da dež besedo nazaj. — Takó se pozdravita marsikterikat dva gorka soseda, kader se neprevidama na ulicah srečata.

En komet (repáta zvezda), ki je čez veliko let spet na staro mesto nazaj prišel, reče zvezdam: Kaj ste še zmirej tam, kjer ste bile? Če ti nismo prav; pa bi ne bil nazaj hodil, mu odgovoré zvezde. — Takó bi znale tudi marsikterikat sestre svojimu bratu odgovoriti, kader čez kako leto z puhlo učenostjo domú nazaj pride. —r.

Vganjka.

Koliko sred ima letašnja pratika?

Znajdba vganjke v poprešnjim listu je:

Šest in trideset.

Današnjemu listu je eden in tridefeti del vinoréje priloshen.

Shitni kup.	V Ljubljani		V Krajnju	
	24. Velkitravna.		19. Velkitravna.	
	gold.	kr.	gold.	kr.
1 mernik Pšhenize domazhe ..	—	—	1	24
1 » » banafške ..	1	21	1	25
1 » Turshize ..	1	2	1	—
1 » Šorshize ..	—	—	1	4
1 » Rěshi ..	1	—	1	6
1 » Jezhmena ..	—	51	—	—
1 » Profa ..	—	57	1	5
1 » Ajde ..	—	48	—	—
1 » Ovfa ..	—	37	—	35